

På sporet af elendigheden

Politiken 15/09/06

Af: Monna Dithmer

Performancepioneren Signa Sørensen har med sin overdådige teaterrejse skabt en spektakulær parafrase over teatret som ritual.

Plex (tidl. Den Anden Opera), Seven Tales of Misery. Koncept og iscen.: Signa Sørensen og Arthur Köstler. Musik: Martin Stig Andersen. Fra kl. 18-23. Til 30.9. Fem hjerter

Jeg skulle aldrig have spist det pulver. Men når man først er kommet indenfor i Kronprinsensgade 7, gør folk altså de særeste ting. Det orange pulver lå og fristede i en sæbekiosk ved indgangen, under påskriften 'Nøgle'. Og hvem af de besøgende vil ikke gerne have nøglen til, hvad der egentlig forgår på stedet?

Hele huset, der meget betegnende før har tjent som frimurerloge og Pinsemissionssæde og Den Anden Opera, er blevet overtaget af en prinsekult og omdannet til noget, der kan minde om et østeuropæisk hotel fra dengang, der var jerntæpper til. Alt sammen sat suverænt i scene af Signa Sørensen – i kompagniskab med Arthur Köstler – der for nylig modtog Danske Sceneinstruktørers Hæderspris for sine banebrydende interaktive performanceinstallationer såsom '57 Beds' og 'Night Finder'.

Som udefrakommende medbringer man det råstof, som holder hele

huset i gang: *misery*. Allerede ved indgangen bliver jeg mødt af en smilende brud, der med aurastrygninger, bedemantraer samt et afsluttende smækkys går i gang med at rense al min elendighed ud af systemet. Det er hele formålet med kulten: at fjerne al verdens elendighed og genoprette verdens balance. Hos Signa & Co. er der åbenlyst ingen angst for budskabsteater. Frem for passivt tilskuerkonsum får vi tilbudt et interaktivt renselsesritual, 'Seven tales of Misery'. Måske wellnessbølgen omsider har nået teatret.

Høfligt påbyder den strikte brununiformerede betjening os, at vi ifører os hvide, sterile lagenkutter, før vi får lov til at defilere i gåsegang på en guidet tour rundt i det overdådigt udrustede hus. Som universets centrum ligger den store tronsal, hvor en messende kreds knæler omkring en ung fuldbarmet kvinde, der ligger og vrider sig på et højrødt podie iført smygende sexy underkjole. Hun er – som en del andre her i huset, viser det sig – »in a state of unbalance«. Kun prinsens håndspålæggelse kan kurere. Stiligt troner han (Arthur Köstler) i baggrunden iført paryk og Lederhosen, med en række spolebåndoptagere kørende bag sig som magtens regaller. De 148 båndoptagere, der gradvis åbenbarer sig i rummene, formidler den altafgørende elektroakustiske, sfæriske sound, der overalt trænger igennem vægge og gulve: lyden af elendighed.

Det finder jeg ud af, da jeg havner hos Lady Russia, den ene af husets syv ladyjomfruer, der står for hver sit kontinent her i Kronprinsensgade. Foran dampende borsjtjgryder og superkitschrealistisk russerinteriør viser hun den udvalgte besøgsskare nogle fotos af pigtrådslejre og forladte børn og beder os om at indtale vores respons på bånd. Alt den optagne *misery* bliver derpå sendt til Lady Antarctis og udslettet. Operation Misery klaret

med tryk på *delete*-knappen.

Gradvis åbenbares de såvel foruroligende urgermanske undertoner under hele dette kultforetagende som dets brogede kontinenter (lutter kvinder!, mændene er kun tjenestepersonale), der holder til i alt fra afrikansk hytte til japansk geisha-rum. Til syvende og sidste er det måske ikke bare elendigheden, men de elendige mennesker, der bliver 'deleted'. Hele den brununiformerede kultånd søger jo mod at ensrette alt omkring sig. Det gælder ikke bare de 60 indbyggere – der i øvrigt udfylder deres figurer med smittende troværdighed – men også os udefrakommende. Vi iscenesættes nøje som del af kulten.

Snarere end de lovlig oplagte religiøse eller politiske referencer, man kan drage ud af 'Seven Tales of Misery', får dette stykke totalteater sin styrke som parafrase over teatret som ritual. Hele huset er jo en stor mega-teatral iscenesættelse. Et billede på teatret som omverdensforskanset, elitær kult. Var det ikke allerede Aristoteles, der talte om teatret som renselse, katarsis? Og ensretningen, det er jo den dannelse omkring den almenmenneskelige elendighed, som vi forventes at tage med hjem. Men det udfordrende ved 'Seven Tales of Misery' er netop den demonstrative kontrast mellem kontrolleret ensretning og broget mangfoldighed. Potentielt er der jo her tale om al magt til publikum. Enhver har muligheden for at skabe sin egen forestilling i clinch med den uniformerede fortælling.

I modsætning til sine tidligere totalteaterinstallationer, hvor hver publikummer frit kunne opsøge de rum og tableauer, de lystede, har Signa Sørensen meget snedigt her skabt en fælles rammefortælling i form af guideturen. Men derefter er det helt op til den enkelte selv at gå sine egne veje og skabe en mening i dialog med de medvirkende for f.eks. at trænge ned i den sexinficerede kult med alle disse

luderjomfruer omkring prinsen – et typisk Signa-kendetegn, her i huset medvirker hun dog kun i en tilbagetrukken rolle som militærisk Lady of the Law.

Så langt kom jeg bare aldrig, for så slog pulveret til og bed i maven. Måske den rene indbildning og placeboeffekt, men ikke desto mindre bevis for, hvor stærk en teatermagi Signa & Co. formår at skabe. Den store teaterkult.

Billedtekst:

AFRIKAS DRONNING. Og Asiens skøge. Eller hvordan forholder det sig nu i Signa Sørensen og Arthur Köstlers udstyrsstykke med et mylder af kvinder og en enkelt prinsebasse? – Foto: Signa Sørensen og Arthur Köstler